

enig med den højtærede Minister i, at det ikke var muligt at finde en Form, under hvilken Staten kunde yde de mest trængende af de gamle Veteraner fra Treaarskrigen en passende Understøttelse. Jeg tror ikke, at det vilde være vanskeligt for os her inde at regne en saadan Metode ud, vi have saa mange Former for Understøttelse. Jeg tror heller ikke som den højtærede Minister, at hvis vi paa den Maade understøttede de trængende gamle Veteraner, vilde det vække Misfornøjelse blandt de andre. Man kan ganske sikkert gaa ud fra, at ingen af de Veteraner, der sidde i nogenlunde gode Kaar, eller ere jævnt godt stillede, ville blive utilfreds med, at Staten ydede deres Krigskammerater, som vare i Nød, en tarvelig Hjælp. Noget andet er det, hvis denne Hjælp, saaledes som for 8 Aar siden, skulde ydes som en Jubilæumsgave eller en Gave i en særlig Anledning, saa maatte der — hvad man ogsaa den Gang var paa det rene med — være lige Adgang for alle Veteraner til at erholde en saadan Hædersgave af Staten. Men her er der kun Tale om at komme gamle Folk, der sidde i Nød eller leve under daarlige Vilkaar, til Hjælp, og det tror jeg, man meget godt kan gøre uden derved at vække Misfornøjelse hos deres bedre stillede Kammerater.

Det er rigtigt nok, at Vaabenbrødrereselskabet har paa Finansloven faaet tilstaaet et Tilskud. Idet jeg nu gerne vil antyde en Form, hvorunder man maaske kunde hjælpe disse gamle Mennesker, vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Minister: Hvis Veteranerne paa Fyn og ogsaa andre Steder, som ikke ere og maaske ikke kunne blive Medlemmer af Vaabenbrødrereselskabet, dannede en Forening, Understøttelsesforening eller hvad man nu vilde kalde det, vilde der da efter den højtærede Ministers Mening kunne være Tale om at yde en saadan Forening af Veteraner udenfor Vaabenbrødrereselskabet et Tilskud forholdsvist saa stort som det, der nu er ydet til Selskabet „De danske Vaabenbrødre“? Jeg vil gentage, hvad jeg før sagde, at det netop er de fattigste og mest nødlidende af vore Veteraner, som findes udenfor Vaabenbrødrereselskabet.

I øvrigt vil jeg kun sige, at det jo er glædeligt, at den højtærede Minister stiller sig saa liberalt til dem, der ansøge om Invalidunderstøttelse, at han her kan erklære, at vi hjælpe alle dem, om hvem det med mindste Sandsynlighed kan siges, at de paa en eller anden Maade have lidt

noget i Krigen, hvorved deres Helbred har faaet et Knæk. Jeg siger, det er en Udtalelse, som jeg skal bestræbe mig for at bringe videre til Offentligheden, til Veteranerne, fordi jeg ved af Erfaring, at der er adskillige gamle Krigere, som forgæves have søgt om Invalidunderstøttelse til Trods for, at de paa forskellig Maade mene, at de have kunnet konstatere, at deres Helbred under Krigen har lidt et Knæk, som de have Men af paa deres gamle Dage. Men det kan naturligvis kun hjælpe enkelte Veteraner. For det store Gros af Veteraner vil jeg gerne have at vide af den højtærede Minister, om han mener, at hvis de dannede en Forening, de saa kunde faa et lignende Tilskud fra Statens Side som Vaabenbrødrene?

Ordføreren (Jens Busk): Jeg skal kun gøre to korte Bemærkninger til det ærede Medlem. Den ene er, at naar han siger, at det ikke vilde vække Misnøje blandt Veteranerne, hvis vi gavede dem, der trænge, en Understøttelse, ja, saa maa jeg fremhæve som en Erfaring fra min Ægn, at det vakte den største Indignation, at de ikke alle i sin Tid fik de 100 Kr. Der blev holdt et Møde paa en bekendt Bygning i Horsens „Hejmdal“, som det ærede Medlem, der i gamle Dage var i Horsens, kender. Der mødte Veteranerne fra Bjerre og Hatting Herred, fra Brædstrup og Egnen nord for Horsens og vare i høj Grad indignerede over, at de ikke ogsaa fik Hædersgaven. De sagde: Det er jo en Hædersgave, som vi have lige saa fuldt Krav paa som de andre, det er jo skammeligt, at vi skulle sidde i Skammekrogen som menige af 2den Klasse! Naar det ærede Medlem henviste til Foreningerne, skulle vi huske paa, at Veteranerne fra Begyndelsen af Treaarskrigen, da vi endnu ikke havde den almindelige Værnepligt, vare Bønderkarle. Og nu vide vi, at mange af disse gamle Folk navnlig fra Landet ikke have været saaledes vant til Foreningslivet, at de have meldt sig ind i Vaabenbrødrereselskabet. Det er sket mest af Lige-gyldighed, thi navnlig i gamle Dage har Foreningslivet ikke været saa stærkt udviklet paa Landet som i Byerne, ellers havde de jo kunnet melde sig ind i Vaabenbrødrereforeningen, der har eksisteret lige fra den første Krig.

Jeg skal dernæst bemærke, at det af den foreløbige Betænkning ses, at vi have forhandlet med Ministrene om de forskellige Andragender og saaledes ogsaa have haft Konference med Ministeren om